

Om H.C. Andersen som romandigter, med stadigt hensyn til hans værk: 'Kun en Spillemand'.

Der ligger i den hele nyere udvikling en stor tilbøjelighed til – langt fra med taknemmelighed – at erindre sig de kampe og besværligheder, verden har udstået for at blive til det, den er – om muligt endog – at forglemme de resultater, den i sit ansigts sved har erhvervet, for påny at begynde forfra, og i ængstende forudfølelse af, med hvor fuld ret efterverdenen ville kunne behandle den på samme måde, dels at overbevise sig selv om sin virksomhed og sin betydning, dels at påtvinge efterverdenen denne anerkendelse ved at gøre sig til det egentlige udgangspunkt for verdenshistorien, ved, hvis det lod sig gøre, med sig at begynde den positive tidsregning og lade den foregående tilværelse, om man endnu er så fornuftig at antage en sådan, være et livshoveri, på hvilket subtraktionsstykket man kun må beklage, at det har været nødvendigt at anvende en så lang tid.

Møder vi dette fænomen i sin hæderligste skikkelse, således som det træder frem i Hegels store forsøg på at begynde med intet, så må det såvel imponerer os som glæde os; imponerer os i betragtning af den moralske kraft, hvormed ideen er undfanget, den intelligente energi og virtuositet, hvormed den er gennemført; glæde os, fordi den

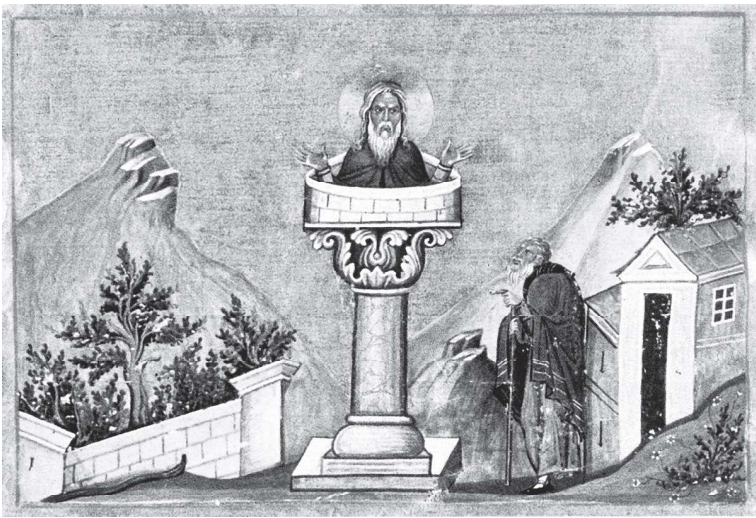

Den tyske filosof Georg Wilhelm Friedrich Hegel (1770-1831). Hans antagelse er, at tilværelsens inderste væsen er af åndelig karakter. Verdensaltets fornuft udvikler sig dialektisk i en trehed af tese, antitese og syntese. For Hegel er det filosofiens opgave, at erkende denne udvikling. Kierkegaard havde en stor samling af Hegels bøger i sit bibliotek.

hele nægten dog kun er en bevægelse indenfor systemets egne grænser, foretaget netop i interesse af genvindelsen af tilværelsens 'solide fylde'.

Ser vi det samme fænomen, fremkaldt ved en ægte original personligheds naturlige opposition mod den hele moderne fraseologi; ser vi en sådan, ved geniets egen dybe, artesiske kraft højt over mængden hævet, stå som en imponerende statue, ganske indhyllet i sin hjemmegjorte terminologiske kappes overdådige drapperier; men dog så egoistisk afsluttet i sig selv, at der ikke er den mindste pjalt, den 'gaffende pøbel' kan gribe fat i, så må vi vel takke Gud for, at en sådan Simon Stylita erindrer os om, hvad selvstændighed er, men dog også beklage, at tidens forkerthed fordrede et sådant offer.

Hvad imidlertid disse to fremtrædelsesformer af den betegnede lyst til at begynde forfra angår, da må man bemærke, at de er opstillet for at vise den relative sandhed, der kan ligge i denne tilbøjelighed, idet jo, hvad den første fremtrædelsesform angår, det væsentligt påligger filosofien som system bestandig påny, at optage sine egne præmisser, og denne for så vidt kun ved en misforståelse tillige har rettet sig mod tilværelsen selv, og ser vi hen til den anden, da er

Søjlehelgenen, den kristne asket Symeon (Symeon Stylites) der levede i det 5. århundrede. Han boede i 30 år på toppen af en 20 meter høj søjle, der på toppen havde kvadratisk plade på $1\frac{1}{2}$ gange $1\frac{1}{2}$ meter. Mens han var i live blev han tilbedt som en helgen. Han boede på sin søjle i nærheden af Antiocheia, i dag Antakya, i den sydlige del af Tyrkiet. Her holdt han daglige prædikener, og hans tilhængere kom for at blive vejledt af ham.

den jo dels fremtvunget ved den almindeligere, hele stater omspændende, med den kun langt ude beslægtede forvirring, og dels reformatorisk blot rettet mod misbrug, der have indsneget sig i den givne positivitet, uden derfor at ville udrydde end ikke et eneste – oprindelig i sproget – givet ord.

Hvorvidt nu den overordentlige beredvillighed og parathed, den næsten forekommende tjenstvillighed, hvormed i vore tider stedse tusinder står parate til, så snart der bliver sagt et fornuftigt ord, at misforstå det, også her har været i utrættelig virksomhed, det vil enhver let overbevise sig om, der har bemærket, at den hele yngre litteratur dels er så fuldt